

ע"פ 18443/04/16 - פולוס רוחאנא נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 18443-04-16 רוחאנא נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:
בפני כבוד השופטת רונית בש
המערער פולוס רוחאנא
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

1. בפני ערעור על הכרעת הדין מיום 27.1.16 (להלן: הכרעת הדין) ולחילופין על גזר הדין מיום 29.2.16 (להלן: גזר הדין) של בית המשפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופטת כרמית פאר גינת) (להלן: בית משפט קמא) שניתנו בתיק תת"ע 2535-10-14. המערער הורשע, לאחר ניהול משפטו, בביצוע עבירה של נהיגה בשכרות, שהינה עבירה בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה, התשכ"א - 1961 (להלן: פקודת התעבורה) ותקנה 169 ב' לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 (להלן: תקנות התעבורה). על המערער הושתו בגזר הדין העונשים הבאים: פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 27 חודשים בניכוי ימי הפסילה המנהלית, פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך 3 שנים, קנס כספי בסך 1500 ₪ ומאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהמערער לא יעבור עבירה של נהיגה בשכרות ו/או נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים ו/או נהיגה בזמן פסילה.

2. בכתב האישום שהוגש בתיק הנ"ל נגד המערער נטען כי בדוגמא של אויר נשוף של המערער נמצא כי המערער נהג ברכב ביום 15.8.14, בהיותו שיכור, בכך שריכוז האלכוהול בליטר אחד של אויר נשוף היה 350 מיקרוגרם.

ההליך בפני בית משפט קמא והכרעת הדין

3. במסגרת הכרעת הדין בחן בית משפט קמא את טענת בא-כוחו של המערער, לפיה יש לזכות את המערער מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום. הוטעם ע"י הסנגור כי פלטי הבדיקה שהוגשו כמו גם "תעודת הבלון" אינם מסמכים קבילים וכי די בכך כדי להשמיט את הבסיס להרשעה. נטען בפני בית משפט קמא ע"י בא כוחו של המערער, כי לא הוגשה "תעודת הבלון" המקורית, כי אם צילום בלבד, מה גם שצילום זה לא הוגש על ידי עורכו ולא בדרך הקבועה בדין להגשת רשומה מוסדית. משכך, לדידו של הסנגור, אין המדובר בראיה קבילה. הסנגור הוסיף ונטען בפני בית משפט קמא כי בדיקת המאפיינים שנערכה למערער אינה מאפשרת את הרשעתו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, והיא נערכה למערער טרם שהוזהר כנדרש ועל כן אינה מהווה ראיה קבילה. כמו כן, ביקש בא כוחו של המערער, כי לא תזקף לחובת המערער העובדה שבחר שלא להעיד.

4. במסגרת פרשת התביעה העיד פקד גודורוב (להלן: גודורוב), באמצעותו הוגש "מזכר בדיקת נשיפון"- ת/1. בית משפט קמא הטעים, כי נוכח בעייתיות שהתגלעה בזמנים הנזכרים במזכר, קשה לייחס משקל ראייתי למזכר הנ"ל שערך גודורוב, למעט לעובדה שבמהלך הזמן שבו גודורוב "טיפל" במערער, האחרון לא אכל, לא שתה, לא עישן ולא הקיא.

5. בפני בית משפט קמא נשמעה גם עדותו של רס"ב הרצל כהן (להלן: רס"ב כהן), באמצעותו הוגש עותק צילומי של תעודת עובד ציבור (ת/2), אשר מתארת את הבדיקות התקופתיות שנערכו למכשיר הינשוף (מד האלכוהול). בית משפט קמא, בהתייחס לטענת בא כוחו של המערער באשר לקבילותה של התעודה הנ"ל קבע, כי הוא אינו רואה פגם בהגשת צילום התעודה. הוטעם בהכרעת הדין, כי בהחלטה מיום 7.12.15, שניתנה במהלך עדותו של רס"ב כהן, ניתנה בידי בא כוח המערער האפשרות לפנות לראש המעבדה על מנת שיתאפשר לו, בהרשאת בית משפט קמא, לעיין בחומר המקורי. בית משפט קמא הוסיף וציין, כי בא כוחו של המערער בחר שלא לחקור את רס"ב כהן בחקירה נגדית, ולפיכך נקבע כי אין כל מניעה ראייתית להסתמך על האמור בעותק הצילומי של תעודת עובד הציבור ת/2.

6. עוד העיד בפני בית משפט קמא רס"ר טריף, אשר ערך את טופס ההזמנה לדין וכתב האישום (ת/3). בטופס הנ"ל נרשמו דבריו של המערער לאחר עיכובו, כהאי ליסנא: "להתחשב בעבודה שלי שהיא בסוכנות רכבים שהרישיון נהיגה זה הפרנסה שלי". כמו כן, הוגש באמצעות רס"ר טריף טופס בדיקת המאפיינים שנערכה למערער- ת/6. בית משפט קמא הטעים, כי מטופס בדיקת המאפיינים עולים דברי המערער, כי שתי זמן רב קודם לכן בקבוק בירה אחד. עוד צוין בטופס בדיקת המאפיינים, כי מפיו של המערער נדף ריח אלכוהול קל, אך הופעתו הייתה מסודרת והוא הגיב לעניין. התרשמותו של רס"ר טריף הייתה כי המערער מצוי תחת השפעת אלכוהול קלה. בית משפט קמא קבע בנקודה זו, כי הצדק עם בא כוח המערער בטענתו, כי בדיקת המאפיינים, כשלעצמה, אינה מאפשרת הרשעתו של הנאשם בעבירה המיוחסת לו, שכן הכשלים שנמצאו בבדיקה, כשלעצמם, אינם יכולים להצביע על נהיגה בשכרות (או אפילו תחת השפעה של אלכוהול). עם זאת, הטעים בית משפט קמא, כי האמירה של המערער, לפיה שתי בקבוק בירה אחד כעשר שעות טרם מועד הבדיקה, אינה מתיישבת עם דבריו של רס"ר טריף כי נדף מפיו של המערער ריח אלכוהול. בית משפט קמא קבע כי הימנעותו של המערער להבהיר את הדברים במסגרת של מתן עדות בבית המשפט פוגמת, לפחות לכאורה, במהימנותו של המערער. בית משפט קמא הבהיר, מנגד, כי אי ההתאמה בין גרסת המערער לדבריו הנ"ל של רס"ר טריף, כמו גם הימנעותו של המערער מלהעיד ולבאר ענין זה, אין בהם כדי לשמש ראיה אובייקטיבית לחובת המערער. הודגש בהכרעת הדין כי בהעדר ראיה אחרת לאשמתו של המערער, מעבר לבדיקת המאפיינים, לא ניתן היה לבסס את הרשעתו.

7. עוד העיד בפני בית משפט קמא רס"ב נבואני. צוין בהכרעת הדין, כי בדו"ח העיכוב (ת/7), שהוגש באמצעות העד הנ"ל, חזר המערער על דבריו לפיהם הוא מבקש להתחשב במקום העבודה שלו, שכן רישיון הנהיגה הוא מקור פרנסתו. הוטעם עוד, כי דברים דומים אמר המערער במסגרת התחקור שלו ע"י רס"ב נבואני לאחר ביצוע בדיקת הינשוף (ת/8). גם כאן קבע בית משפט קמא, כי אמירות אלה של המערער, כמו גם אמירתו שנרשמה על גבי טופס ההזמנה לדין, אין בהן כשלעצמן כדי לבסס הרשעה. יחד עם זאת הבהיר בית משפט קמא, כי מדובר באמירות שאינן מתיישבות עם חפות. בית משפט קמא ציין, כי מי שטוען לחפותו, סביר כי היה מעיד בפני בית המשפט על מנת לספק הסבר מניח את הדעת לאמירות אלו.

8. באמצעות רס"ב נבואני הוגשו גם עותק צילומי של פלטי הכיול של מכשיר הינשוף, בתחילת המשמרת- ת/10 ובסיומה- ת/11. רס"ר נבואני הוא זה שערך את ת/10 ו-ת/11. בית משפט קמא קבע, כי אין בכך שהמסמכים המקוריים לא הוגשו על ידי העד הנ"ל ובכך שלא הוא ערך את הצילומים של המסמכים המקוריים, כמו גם בכך שהצילומים נמסרו לו על ידי התובעת, כדי לפגוע בקבילותן של הראיות. עוד צוין כי לרשות בא-כוחו של המערער הועמדה האפשרות לבחון את המסמכים המקוריים וניתנה לו בהחלטתו בעניין זה של בית משפט קמא, האפשרות לעשות כן. בית משפט קמא הוסיף וציין, כי בניגוד לפלטי הבדיקה שבוצעה למערער (ת/9), הרי שפלטי הכיול של המכשיר בתחילת ובסיום המשמרת אינם משמשים כראיה רק בתיקו של בית משפט קמא, ואי לכך לא ניתן לצפות כי בכל תיק ותיק יוגשו הפלטים המקוריים, וברי כי נוצר הצורך לצלמם. בהתאם, הגיע בית משפט קמא לכלל מסקנה, כי תוצאות בדיקת הינשוף מהוות ראיה קבילה, אשר די בה כדי להביא להרשעתו של המערער בעבירה הנ"ל המיוחסת לו בכתב האישום. בית משפט קמא הטעים, כי יתר הראיות על אף שאינן מאפשרות את הרשעתו של המערער, הרי שיש בהן כדי לתמוך בתוצאותיה של בדיקת הינשוף.

9. המסמך האחרון, שהוגש באמצעות רס"ר נבואני, הוא "תעודת הבלון" (ת/12). בית משפט קמא ציין, כי גם כאן מדובר בצילום של מסמך שנערך באנגליה והוגש שלא על ידי עורכו. בית משפט קמא הטעים, כי בתיקים מסוג זה, מקום בו בא כוחו של נאשם עומד על הגשת תצהיר של נציג המעבדה באנגליה וחקירה של עורכו, יש לאפשר לו לעשות כן, אך עליו להעלות דרישה שכזו במפורש. בית משפט קמא הבהיר, כי אין אפשרות מעשית להגיש בכל תיק תצהיר, כאמור לעיל, כפי שאין אפשרות מעשית להביא בכל תיק את המצהיר מאנגליה, לעדות. נקבע בהכרעת הדין בנקודה זו, כי על המעלה טענה ובקשה מסוג זה, מוטל הנטל להצביע על טעם ממשי המצדיק את הגשת התצהיר והבאת העד הנ"ל למתן עדות.

גזר הדין

10. בבואו לגזור את דינו של המערער ציין בית משפט קמא כי מתחם הענישה הנוהג בעבירות של נהיגה בשכרות מתחיל ברף הפסילה הסטטוטורי של 24 חודשי פסילה, שנקבע כעונש המינימום על פי פקודת התעבורה ומגיע עד 36 חודשי פסילה, זאת בגין עבירה אחת, ובהינתן כמות האלכוהול שנמדדה בגופו של הנאשם כשבמקרה שבפנינו נמצאה בגופו של המערער כמות אלכוהול של 350 מיקרוגרם לליטר אויר נשוף (כמות העולה בכ-60 מיקרוגרם על זו המותרת). בית משפט קמא נתן דעתו לעובדה שהנאשם בחר לנהל את משפטו, לא הביע חרטה על מעשיו ולא הפנים את חומרת התנהגותו. עוד באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה צוין, כי המערער נוהג משנת 2002 ולחובתו 13 הרשעות קודמות. בית משפט קמא סבר, כי אין בנתון זה כדי להוות שיקול לקולא בעניינו של המערער, זאת נוכח הרשעתו בעבירת שכרות, הטומנת בחובה סיכונים רבים לביטחונם של הנוסעים ברכב ולהולכי הרגל ומשקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט. בית משפט קמא בחן גם את הפסיקה אליה הפנה בא כוח המערער, להמחשת עמדתו לעונש, וסבר כי אין ללמוד ממנה גזירה שווה למקרה זה. בסופו של דבר, הושתו על המערער בגזר הדין העונשים שצוינו בפסקה 1 לעיל.

הערעור

11. במסגרת נימוקי הודעת הערעור מלין בא כוח המערער על קביעות בית משפט קמא באשר לקבילותם של המוצגים- המסמכים ת/2, ת/10, ת/11, ת/12, בהינתן העובדה שמקור המסמכים לא הוגש בפני בית משפט קמא. נטען כי "תעודת הבלון"- ת/12- הוגשה, מבלי שהתקיימו תנאי סעיף 36 לפקודת הראיות ולא ע"י מי שצילם את המסמך המקורי, דבר המהווה טעות משפטית. עוד טוען בא כוח המערער ומביע תרעומת על החלטת בית משפט קמא, אשר אפשרה לו לסור לתחנת המשטרה על מנת לבדוק את המסמך המקורי. המערער מלין על כך שהתנגדותו להגשת "תעודת הבלון" נדחתה ע"י בית משפט קמא, ללא הנמקה, וכי רק בהכרעת הדין נומקה ההחלטה בעניין זה, דבר שלא איפשר את דחיית המשפט כדי לקבל ראיות לצורך קיום תנאי סעיף 36 לפקודת הראיות. נטען כי בית משפט קמא התעלם בהכרעת דינו מההלכה הפסוקה המגולמת, לטענת ב"כ המערער, בע"פ 4229/14 סעאידה נ' מדינת ישראל (6.7.15), זאת לעניין התנאים לקבלת רשומה מוסדית כראיה.

12. עוד נטען בהודעת הערעור, לעניין קבילותה של בדיקת המאפיינים שנערכה למערער, אולם ב"כ המערער חזר בדיון בפני מטענה זו.

13. באשר לגזר הדין טוען המערער, כי עונש הפסילה לתקופה של 27 חודש, שהושת עליו, מפליג בחומרתו. המערער סבור כי בית משפט קמא השית עליו עונש חמור, זאת על אף שמדובר במעידה חד- פעמית מצדו ומשום שעמד על זכויותיו עפ"י דין.

14. לפיכך, עותר המערער כי בית המשפט יקבל את הערעור, יורה על זיכוי ובד בבד יבטל את הכרעת הדין וגזר הדין. לחילופין, עותר המערער כי בית המשפט יפחית בעונשו.

טיעוני ב"כ הצדדים בדיון

15. בדיון בפני טענו באי כוח הצדדים זה בכה וזה בכה. ב"כ המערער חזר על האמור בהודעת הערעור, תוך שבהמלצת בית המשפט חזר בו, כאמור לעיל, מהטענה לעניין קבילות בדיקת המאפיינים שנערכה למערער. ב"כ המשיבה ביקש לדחות את הערעור. לטענת ב"כ המשיבה, הכרעת הדין שניתנה ע"י בימ"ש קמא מנומקת ומתייחסת לכל אחת מהטענות שעלו הן בפני בבית משפט קמא והן בהודעת הערעור בתיק זה, לרבות בעניין שאלת קבילותם של המוצגים ת/2, ת/10, ת/11 ו- ת/12. עוד לטענת ב"כ המשיבה, הופנה ב"כ המערער לראש המעבדה לצורך עיון במסמך המקורי, בתעודת עובד הציבור ת/2, אולם בחר שלא לעשות כן. באשר לתעודות הכיול ת/10 ו- ת/11, ציין ב"כ המשיבה כי לא ניתן להגיש את התעודות המקוריות בכל תיק של נהיגה בשכרות אשר נערך במסגרת אותה משמרת בה נערכו התעודות הנ"ל, המשמשות כראיות בכל אותם תיקים. צוין, כי גם בעניין זה ניתנה לב"כ המערער האפשרות לעיין בתעודות המקוריות. עוד בנקודה זו הטעים ב"כ המשיבה, כי עד התביעה רס"ר נבואני אישר כי ערך את הטפסים ת/11 ו- ת/10 על סמך העתק צילומי.

16. באשר לטענת ב"כ המערער לעניין קבילותה של "תעודת הבלון", טען ב"כ המשיבה, בהסתמך על פסיקה, כי

"תעודת הבלון" מהווה ביטוי לרישום של האירוע מושא הרשומה, אשר נערך בסמוך להתרחשות האירוע, וכן כי תעודת הבלון מהווה רשומה מוסדית. עוד נטען ע"י ב"כ המשיבה, כי על צד המבקש להתנגד להגשת התעודה הנ"ל בהליך בפני הערכאה הדיונית, ליזום בקשה לזימון עדים זאת על מנת להזים את הראיה. צוין ע"י ב"כ המשיבה, כי די בהוכחה חד-פעמית כדי להכשיר בעתיד הגשת התעודה הנ"ל הנלוות למיכלי הגז- כראיה, שכן ההוכחה מתייחסת לתקינות כל אותן תעודות המתייחסות לכלל המיכלים. ב"כ המשיבה טען, לפיכך, כי תעודת הבלון כדין הוגשה ואפשר להתייחס אליה כרשומה מוסדית ללא צורך בהוכחת התנאים הרשומים בסעיף 36 לפקודת הראיות. עוד לטענת ב"כ המשיבה, במקרה דנן מדובר בעד, עורך "תעודת הבלון", שהוא אזרח מדינה זרה (אנגליה), אשר הבאתו לעדות כרוכה בקשיים לא מבטלים, לרבות הוצאות כספיות לא מבטלות.

17. בנוסף הפנה ב"כ המשיבה לאמירותיו של המערער מהן עולה, כי המערער אישר ששה בקבוק אחד של בירה בצהרי היום בו עסקין וכי הלה אף ביקש מהשוטר להתחשב בו, שכן פרנסתו תלויה ברישיון הנהיגה שלו. ב"כ המשיבה טען, כי בית משפט קמא קבע ובצדק, כי טענת חפות אינה מתיישבת עם אמירות אלה, מה גם שבמסגרת פרשת ההגנה, בחר המערער שלא להעיד בפני בית משפט קמא ולהכחיש אמירות אלה. ב"כ המשיבה הוסיף וציין, כי בית משפט קמא מצא חיזוק נוסף לבדיקת הינשוף בהתרשמותו של השוטר, רס"ר טריף, לפיה מפיו של המערער נדף ריח קל של אלכוהול.

18. באשר לעונש הפסילה שהושת על המערער, טען ב"כ המשיבה כי המדובר בעונש קל בנסיבות העניין ההולם את מדיניות הענישה הנהוגה בתיקים דומים. הוטעם כי בצידה של עבירה של נהיגה בשכרות, קיים עונש פסילת מינימום של 24 חודשים, וכי לחובת המערער 15 הרשעות תעבורה קודמות.

19. לטענת ב"כ המערער בדיון בפניי, אי הגשת התעודות המקוריות מביאה, על פי החוק והפסיקה, למסקנה כי הראיות אינן קבילות. ב"כ המערער הוסיף וטען, כי על פי דין (תקנות העדות (העתקים צילומיים), תש"ל-1969, היה על המאשימה להגיש אך ורק את התעודות המקוריות וכי לא יסכון הליך במסגרתו מפנים את הסנגור לעיון בראיות התביעה בתחנת המשטרה. ב"כ המערער טען, כי חלה החובה על המאשימה להגיש את המסמך המקורי, מכוח כלל הראיה הטובה ביותר שעדיין חל, זאת אלא אם אבד המסמך.

20. ב"כ המערער שב וטען בדיון בפניי, כי בית משפט קמא טעה עת שקבע כי תעודות הבלון היא תעודה מוסדית, בצינו כי סעיף 36 לפקודת הראיות הוא הבסיס לקביעה האם יש לראות במסמך שהוגש רשומה מוסדית אם לאו וכי תנאיו לא הוכחו במקרה דנן.

21. באשר לעונש שהושת על המערער, טען בא כוחו כי אין לקבל את טענת המשיבה באשר לעונש פסילת המינימום של 24 חודשים, הקבוע בצד העבירה של נהיגה בשכרות. צוין ע"י ב"כ המערער, כי המערער נהג משנת 2002 וכי אין בעברו הרשעה בעבירה דומה. עוד צוין, כי המערער מפרנס את משפחתו וכי הוא בעל עסק של מגרש מכונות. אף אביו של המערער הדגיש בדיון בפניי את חשיבות רישיון הנהיגה למערער, המפרנס את משפחתו וזקוק לרישיון הנהיגה לצורך כך.

דין והכרעה

22. אקדים ואציין כי הכרעת דינו של בימ"ש קמא ניצבת על אדנים יציבים וחזקים. ודוק, מתמונת הראיות שהובאה בפני בימ"ש קמא עולה, לדידי, המסקנה כי עלה בידי המאשימה להוכיח, מעבר לכל ספק סביר, כי המערער ביצע את העבירה המיוחסת לו על ידה - עבירה של נהיגה בשיכרות, זאת כפי שיובהר ויפורט להלן.

23. בפני בימ"ש קמא הונחה התשתית הראייתית העיקרית להרשעת המערער בעבירה הנ"ל - ממצאי בדיקת הינשוף שנערכה למערער, ולפיהם נמצא בגופו של המערער ריכוז אלכוהול של 350 מיקרוגרם אוויר נשוף לליטר, כמות המצביעה על כך שהמערער נהג בעת הרלוונטית בשיכרות (ראו תקנה 169א(1) לתקנות התעבורה).

24. ב"כ המערער העלה טענות, מכוחן הוא מבקש ללמוד כי אין מקום לאמץ את תוצאת בדיקת מכשיר הינשוף כראיה בענייננו. דא עקא, שאין מקום לקבל את טענותיו של ב"כ המערער. ודוק, דין טענת באת כוח המערער, לפיה אין מקום לקבל כראיות את המוצגים ת/2, ת/10, ת/11 ו- ת/12, בהיותם צילומים ולא מסמכים מקוריים - להידחות. כך גם דין טענת המערער, לפיה אין מקום לקבל כראיה את "תעודת הבלון" שהוגשה (ת/12), בשל אי היותה רשומה מוסדית, להידחות.

25. אתייחס תחילה לטענת ב"כ המערער, לפיה המוצגים ת/2, ת/10, ת/11 ו- ת/12, אינם קבילים בהיותם צילום ולא מקור. המוצגים ת/10 ו- ת/11 הינם תעודות כול של מכשיר הינשוף. בנקודה זו יוטעם כי צדק בימ"ש קמא, בציינו בהכרעת הדין כי פלטי הכיול ת/10 ו- ת/11 אינם משמשים בהכרח כראיה רק בתיק בו עסקינן, כי אם במכלול התיקים בהם הוגשו כתבי אישום מכוח בדיקה שנערכה באותה משמרת במכשיר הינשוף. לפיכך, אכן אי אפשר לצפות, כפי שקבע בימ"ש קמא, כי בכל תיק ותיק יוגשו ע"י המדינה הפלטים המקוריים ולפיכך קם הצורך לצלם את פלטי הכיול ולהגיש את הצילומים. בנקודה זו יוטעם כי הכלל לפיו יש להציג בפני בית המשפט את המסמך המקורי כראיה הטובה ביותר להוכחת תוכנו, רוכך ברבות השנים בפסיקה, כך שאין עניינו כיום בקבילות הראיה כי אם במשקלה. כך, בהעדר חשש לאמינות ההעתק של המסמך, לא יהיה באי הבאת המסמך המקורי כשלעצמו, כדי לכרסם בתשתית הראייתית של בעל הדין העושה בו שימוש (ראו ע"א 9622/07 פלוני ואח' נ' קופ"ח כללית (30/05/2010) וכן ע"פ 869/81 שניר נ' מדינת ישראל פ"ד לח(4) 169, 224 (1984). כך נקבע בע"פ 3974/92 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 565 (1993), כי:

"אפשר להגיש גם ראיה משנית, ובלבד שהונחה דעתו של בית המשפט שהרישום המשני הוא מהימן ומדוייק" (שם, בעמ' 593).

26. הנה כי כן, צדק בימ"ש קמא עת שהחליט לקבל כראיה את צילומי פלטי הכיול ת/10 ו- ת/11, זאת בהינתן העובדה שהפלטים הנ"ל אינם משמשים בדרך כלל כראיה בתיק אחד, כאמור לעיל. כך צדק בימ"ש קמא, עת שהחליט לקבל כראיות גם את צילום תעודת הבלון (ת/12) וכן את צילום תעודת עובד הציבור (ת/2). אציין ראשית לעניין העותק הצילומי של תעודת עובד הציבור (ת/2), המתארת את הבדיקות התקופתיות שנערכו למכשיר הינשוף (מד אלכוהול), כי

העותק הנ"ל של תעודת עובד הציבור הוגש באמצעות עורך התעודה (רס"ב הרצל כהן). צדק בימ"ש קמא עת שקבע כי מקובלים עליו דבריו של רס"ב כהן הנ"ל, לפיהם לא מוצא חומר מקורי מהמעבדה על מנת שזה לא יילך לאיבוד. בימ"ש קמא אפשר לסנגור המלומד לפנות למעבדה ולעין בחומר המקורי, אולם הסנגור בחר שלא לעשות כן ואף לא העלה כל טענה לעניין אי התאמה בין העותק הצילומי לבין המקור של תעודת עובד הציבור, מה גם שרס"ב כהן לא נחקר נגדית ע"י הסנגור. אשר על כן, צדק בימ"ש קמא עת שהחליט להעניק לעותק הצילומי של תעודת עובד הציבור את משקלו המלא כראיה קבילה. כך גם לגבי העותק הצילומי של תעודת הבלון (ת/12), שהינה צילום של מסמך שנערך באנגליה ולפיכך צדק בימ"ש קמא עת שראה כאמור בעותק הצילומי של התעודה הנ"ל כראיה קבילה, בנסיבות הענין.

27. ב"כ המערער טען, כאמור לעיל, כי תעודת בלון אינה רשומה מוסדית ולפיכך לא ניתן היה להגישה כראיה קבילה בפני בימ"ש קמא. אין בידי לקבל גם טענה זו של ב"כ המערער. בנקודה זו יצוין כי מהפסיקה אליה הפנה ב"כ המשיבה בדיון בפני, עולה כי יש להתייחס אל תעודת בלון כרשומה מוסדית ולפיכך יש לאפשר את הגשתה כראיה, כאמור בסעיף 36(א) לפקודת הראיות. כך נקבע בסוגייה זו ע"י כב' השופטת הבכירה נוגה אוהד, בעפ"ת 38612-02-12 (מחוזי מרכז) ברוך נ' מדינת ישראל (13.3.14), כהאי ליסנא:

"בפסק הדין קבע השופט, רענן בן יוסף, כי תעודת בלון זו היא רשומה מוסדית, ומכאן שניתן להגישה ע"י טכנאי מעבדת מכשור ואכיפה במשטרה, על אף שהטכנאי אינו עורך התעודה ואינו יכול לאשר מידיעתו האישית את אמיתות תוכנה. דברים אלה אושרו ברע"פ שרביט, ומכאן כי דינה של תעודת בלון הוא דין רשומה מוסדית. אף אם אקבל את טענת ב"כ המערער ליה לא כך נקבע ברע"פ שרביט, הרי שקביעתו של השופט, רענן בן יוסף, לא נסתרה בפסק דין שרביט, פסיקתו נותרה על כנה והיא מקובלת עלי. גם אני סבורה כי תעודת הבלון היא רשומה מוסדית".

28. כוחם של הדברים הנ"ל יפה בענייננו. לפיכך, תעודת הבלון אשר נערכת כאמור באנגליה, כדין הוגשה, מה גם שב"כ המערער אף לא ביקש לחקור עדים לשם הזמנת הראיה, כאמור בסעיף 36(ד) לפקודת הראיות. ככל שהמערער ביקש להתנגד להגשת תעודת עובד הציבור בהליך לפני הערכאה הדיונית, היה עליו ליזום בקשה לזימון עדים על ידו, להזמנת הראיה.

29. זאת ועוד, כחיזוק ממשי לממצאי בדיקת מכשיר הינשוף, ניתן לראות את אמירותיו של המערער בשלושה מקומות שונים, כפי שעולה מהמוצגים ת/7 (דו"ח עיכוב), ת/8 (דו"ח תחקור חשוד) ו- ת/3 (טופס הזמנה לדין). מכל המסמכים הנ"ל עולה כי המערער ביקש להתחשב במקור פרנסתו, בציינו כי הוא עובד בסוכנות רכבים ונזקק לרישיון הנהיגה שלו לצרכי פרנסה. המערער לא הלן במסמכים הנ"ל בדבר החשד שהופנה כלפיו, לפיו נהג בעת הרלוונטית בשיכרות, תוך שבגופו נמצא אלכוהול בריכוז של 350 מיקרוגרם בליטר אחד של אוויר נשוף. לאמור לעיל יש להוסיף, כי המערער בחר שלא להעיד לפני בימ"ש קמא, דבר נוסף המשמש כחיזוק לראיות התביעה, כמו גם בדיקת המאפיינים שנערכה למערער, זאת כפי שנקבע, ובצדק, בהכרעת דינו של בימ"ש קמא.

30. לפיכך צדק בימ"ש קמא עת שהרשיע את המערער בביצוע העבירה של נהיגה בשכרות וכן צדק בימ"ש קמא

עת שהשית על המערער עונש של פסילה בפועל לתקופה של 27 חודש, בניכוי 30 ימי הפסילה המנהלית שהושתו עליו. בנקודה זו יוטעם כי בגין העבירה של נהיגה בשכרות קבע המחוקק עונש פסילה סטטוטורי מינימאלי לתקופה של 24 חודש, כפי שעולה מסעיף 39א לפקודת התעבורה. לפיכך, ובהינתן העובדה שלחובת המערער תלויות ועומדות 14 הרשעות תעבורה קודמות, כפי שעולה מגיליון המרשם התעבורתי של המערער, הרי שצדק בימ"ש קמא עת שהשית על המערער עונש העולה אך במעט על תקופת הפסילה המינימאלית שנקבעה ע"י המחוקק. אין בנסיבותיו האישיות של המערער, כמו גם בכך שהוא נזקק לרישיון הנהיגה שלו לצרכי פרנסה, כדי להצדיק הקלה בעונש הפסילה שהושת עליו.

31. אי לכך ונוכח חומרת העבירה של נהיגה בשכרות הטומנת בחובה מסוכנות לכלל המשתמשים בדרך ובהינתן העובדה שעונש הפסילה בפועל שהושת על המערער אינו חורג כלל לחומרה ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, הרי אין מקום להתערב בגזר דינו של בימ"ש קמא.

32. סיכומו של דבר - ערעורו של המערער, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין, נדחה.

המערער יפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט קמא עד ליום 08/06/2016 שעה 10:00.

המזכירות תמציא עותק של פסק דין זה לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ח אייר תשע"ו, 26 מאי 2016, בהעדר הצדדים.